

Nominerad barnrättshjälte • Sidorna 50–70

VARFÖR
NOMINERAS
ROSI?

Rosi Gollmann

Rosi Gollmann hedras av World's Children's Prize för sin över 50 år långa kamp för de allra fattigaste och utsatta barnen i Indien och Bangladesh.

Rosi växte upp i Nazityskland under Andra världskriget, och fick uppleva krigets terror, diskriminering och avskaffandet av demokratin. Som 18-åring bestämde hon sig för att ägna sitt liv till att stötta fattiga människor genom hjälp till självhjälp. Rosi grundade organisationen Andheri-Hilfe som under 50 år har genomfört över 3 000 projekt med lokala partners och därigenom hjälpt tio miljoner människor till en bättre framtid. Med Rosis hjälp har 50 000 barnarbetare befriats och fått gå i skolan. Tiotusentals barn med funktionsvariationer har också fått stöd och utbildning. Rosi och Andheri-Hilfe stöttar familjer som lever med hiv/aids, samt kämpar mot att flickor enligt gammal tradition görs till sexslavar i vissa tempel. I Bangladesh har över en miljon människor fått tillbaka synen tack vare Rosi och hennes lokala medarbetare. Genom kampanjen "Ingen flicka är önskad" har 12 000 indiska flickor som skulle ha dödats vid födseln räddats till livet. Samtidigt har flickors rättigheter stärkts, och barnäktenskap stoppats.

Det är kväll när Rosi, 17, kommer till sjukhuset för att besöka sin lungsjuka pappa. Många av de andra patienterna har svåra brännskador. Kriget har pågått i fyra år och nu faller bomberna nästan varje natt.

Föräldralösa Hasna, (t.v.), kan äntligen känna framtidshopp. Hon och Mohammed opererades och fick tillbaka synen tack vare Rosis långa kamp för blinda i Bangladesh.

Plötsligt tjuvar larmet och Rosi hör mullrandet från bombplanen. En fruktansvärd smäll skakar huset och alla fönsterrutor krossas. Sjuksköterskor kommer rusande för att hjälpa de skrikande patienterna upp och nerför trapporna till källaren. Rosi och hennes pappa blir ensamma kvar. Hon ropar på hjälp när en öronbedövande knall får taket att spricka och rasa samman. Rosi lyckas lyfta pappan ur sängen och släpa honom ner för trapporna. Genom fönstren ser hon bomberna regna från himlen. Det är ljus som på dagen av explosioner och bränder.

Alla tar skydd i källaren men sjukhuset börjar brinna

och de flyr ut på gården. Utanför bildar alla som kan stå på benen en kedja för att försöka släcka elden. I timmar springer Rosi med vattenfyllda hinkar och på morgonen är elden släckt. Hon och pappan har överlevt men stora delar av sjukhuset är förstört. Senare, när Rosi går genom staden mot jobbet på en liten vårdcentral, brinner det fortfarande på gatorna. Husruinerna ryker och överallt ligger sönderbrända kroppar som ingen hunnit ta hand om.

Rosi flyr

Kort därefter förstörs även Rosis arbetsplats av en bomb. Hon och pappan flyr nu staden tillsammans med

tusentals andra. Det är en farlig färd, för bombplanen attackerar även tågspår och vägar. En natt orkar pappan inte gå längre. Då stjäls Rosi en skottkärra som hon lastar både sin pappa och väskorna i. På så sätt tar de sig till nästa tågstation och tillslut i säkerhet hos mamman, som redan tidigare har flytt ut på landsbygden.

Bara några veckor senare, i april 1945, tar kriget slut. Rosi är glad över att Hitler och nazisterna är borta men hon sörjer de många miljoner oskyldiga människorna som har drabbats.

Demokratin avskaffades

Rosi var bara sex år när Adolf Hitler och hans

Rosi och hennes bröder växte upp i Tyskland under andra världskriget (1939–1945), ett europeiskt krig som växte till ett globalt krig. Båda bröderna tvingades bli soldater, den äldste dödades när han var 21 år. Mellan 42 och 60 miljoner människor dog. Det var fler civila, vanliga människor, än soldater som dog.

Nazistparti tog makten i Tyskland 1933. De avskaffade demokratiska rättigheter och förföljde, fängslade och dödade alla som inte passade in i deras drömsamhälle. Nazisterna trodde att de tillhörde en särskild sort, en "arisk ras" som var överlägsen alla andra "raser". Vissa grupper, framförallt judar och romer, sågs som ett hot mot den "ariska" rasen. Minst sex miljoner judar och hundratusentals romer dog i nazisternas försök att utrota hela folkgrupper. Men Nazityskland var farligt för alla som inte tyckte och gjorde exakt som nazisterna bestämde. Rosi föräldrar var kristna och tyckte att Hitlers rasistiska idéer gick tvärt emot allt de trodde på. De lyssnade i hemlighet på utländsk radio för att få reda på sanningen om vad som pågick. Men deras grannar, som också var kristna, var övertygade nazister. En av deras pojkar brukade

de leka med Rosis bror.
 – Var försiktiga med vad ni säger när han är här, sa föräldrarna till Rosi och hennes bröder. Om pojken skvallrade hemma om att de inte tyckte om Hitler kunde de hamna i fångläger.
 Nazisterna förbjöd alla politiska partier och brände böcker de inte gillade. De förbjöd alla barn- och ungdomsorganisationer och startade Hitlerjugend (Hitlers unga). När Rosi och hennes vänner bröt mot reglerna och träffades i katolska kyrkans lokaler samlades Hitler Jugendpojkar utanför. De skrek slagord och misshandlade Rosi och de andra ungdomarna när de kom ut. Rosi var arg och ville protestera mot nazisterna men en ung präst avrådade henne: Det var för farligt.

Ett svårt val

Vid krigsslutet 1945 återvände Rosi och hennes föräldrar

till Bonn, där 90 procent av byggnaderna hade skadats eller förstörts. Rosi's hus stod kvar, men tre hemlösa familjer hade flyttat in i deras gamla lägenhet och nu fick de alla dela på utrymmet.
 Rosi studerade till lärare. På fritiden hjälpte hon dem som drabbats hårdast av kriget: fattiga barn, unga och gamla. Det var brist på allt –

husrum och mat, rent vatten, kläder och skolmaterial. Med hårt arbete och hjälp från omvärlden återgick livet långsamt till det normala. En dag berättade Rosi för sina föräldrar att hon fattat ett svårt beslut.
 – Jag tänker aldrig gifta mig.
 Rosi ville använda all sin tid till att hjälpa dem som hade det svårt.

© Bettmann/CORBIS

Barn drabbades hårt under andra världskriget, här gömmer sig skolbarn under bänkarna efter ett bomblarm.

Då, för över 70 år sedan, var det nästan otänkbart för en kvinna att ha både familj och jobb. Gifna kvinnor skulle ta hand om hem och familj. Rosi ville vara fri.

Indien kallar

Efter några år som lärare hade Rosi ett bra och rikt liv där hon hjälpte många människor. Ändå undrade hon ibland om detta var hennes livsuppgift. Svaret kom från oväntat håll. En morgon visade en elev en tidningsartikel i skolan om ett barnhem i Indien.

– Barnen får knappt en handfull ris om dagen att äta. Vi måste göra något, sa flickan.

Rosi tyckte att Indien kändes långt borta och svarade:

– Det finns ingenting vi kan göra. Men hon kunde inte glömma de hungriga barnen. Rosi skriver till barnhemmet och frågar vad de behöver. Hennes elever samlade ihop förnödenheter till

400 hjälppaket – ett till varje barn. När paketen är skickade fortsätter människor att skänka gåvor och snart är Rosis lilla rum i föräldrarnas lägenhet fyllt från golv till tak med prylar: pottor och 65 meter tyg, ett kylskåp, mediciner och kläder. Till slut tog Rosi själv båten till Indien för att överlämna gåvorna – en resa som förändrade hennes liv.

Annorlunda fattigdom

Rosi kände igen sig i fattigdomen hon mötte i Indien. Under kriget hade hon sett människor leva på gatan, svälta och dö. Men det fanns en viktig skillnad. I Tyskland hade krigets grymhet varit ett undantag. Men här levde de fattiga som om det vore helt normalt, samtidigt som andra indier levde i lyx. Nästan ingen pratade ens om orättvisorna.

På barnhemmet togs Rosi emot med stor glädje. Barnen

hängde så många blomstergirlanger runt hennes hals att hon knappt kunde andas! Under några veckor lärde Rosi känna barnen som hon tidigare bara sett på bild. Sweety, fyra år, hade hittats på gatan med sönderbrända ögon. Två flickor hade kidnappats från sin by och sålts till en bordell. Andra flickor hade blivit gravida efter övergrepp och kastats ut av sina familjer. Nunnorna som drev barnhemmet berättade att de flesta av barnen inte var föräldralösa, men att deras familjer var för fattiga för att ta hand om dem.

Rosi hade svårt att sova på nätterna. Hon grät ofta av sorg och ilska över orättvisan i att människor tvingades lämna bort sina barn på grund av fattigdom. "Barn behöver kärlek mer än något annat", tänkte hon. "Gör vi rätt? Barnen är hungriga, vi ger dem mat. Barnen är sjuka, de får medicin. Men måste vi

inte attackera roten till problemerna?"

När Rosi åkte hem lovade hon att snart komma tillbaka. Nu visste hon att den livsuppgift hon gett upp egna barn för, fanns i Indien.

Kvinnor förändrar världen

Barnhemmet i byn Andheri ville starta ett litet jordbruk som kunde ge barnen mat, mjölk och inkomster. Rosi samlade ihop pengar till starten och snart var en köksträdgård och de första hönorna och getterna på plats.

– Ingen människa kan utvecklas, hon måste utveckla sig själv, sa Rosi. Vi kan ge en knuff i rätt riktning – resten klarar de själva.

Rosi grundade en egen organisation som fick namnet Andheri-Hilfe (Hjälp till Andheri). Under flera resor till Indien uppmuntrade hon människor i byar och i slummen i Indien att utveckla sina egna idéer och projekt.

Tharani, 11, föddes med hivviruset, men tack vare stöd från Rosi och Andheri-hilfe mår hon bra idag. Varje år får hundratals fattiga barnfamiljer som lever med hiv/aids stöd och hjälp till att leva ett bra liv och kunna kämpa för sina rättigheter.

Lokala ledare startade egna organisationer och tillsammans tacklade de rötterna till fattigdom, till exempel genom att erbjuda yrkesutbildning till kvinnor. När mammorna fick en inkomst kunde ta hem sina barn. 40 000 barn återförenades med sina familjer och slapp växa upp på barnhem.

– Det är beviset på att kvinnor kan förändra världen, säger Rosi.

Efter många års dubbeljobb slutade Rosi som lärare. Hon vägrade ta emot lön, och klarade sig på sin lilla lärarpension. Idag har Andheri-Hilfe vuxit till en stor organisation med många anställda i Indien, Bangladesh och Tyskland.

Utrota fattigdomen

Rosi har aldrig ångrat att hon inte gifte sig. Andheri-Hilfe är som hennes familj. Dessutom har hon en adoptivdotter, Maryann, som kom

till Tyskland från barnhemmet i Andheri för att studera. Maryann bor och arbetar fortfarande tillsammans med Rosi.

– Vi slutar aldrig kämpa för fattiga människors rättigheter, säger hon. En tiondel av världens befolkning äger cirka 85 procent av världens tillgångar. Hälften av alla människor äger mindre än en procent. En sådan orättvisa kan vi bara inte acceptera.

Snart fyller Rosi 90 år, men hon slutar inte arbeta.

– Jag har fått följa med så många människor på deras väg till ett värdigt, lyckligare liv. Inte så konstigt att jag själv är lycklig! 🌍

Så arbetar Rosi och Andheri-Hilfe

Rosi och hennes organisation Andheri-Hilfe har omkring 150 pågående projekt tillsammans med lokala organisationer i Indien och Bangladesh. De når årligen över 700 000 personer enbart i Indien. Årligen stötts bland annat:

- Barn i 20 000 byar och 600 slumområden som får hjälp till utbildning, överlevnad och till att starta barnparlament.
- 140 000 barn och vuxna från särskilt fattiga och utsatta grupper som personer med funktionsvariationer och ursprungsbefolkningar.
- Flickor som riskerar att dödas vid födseln.
- Barnarbetare och barnslavar som befrias och får möjlighet att gå i skolan.
- Över en miljon ögonoperationer har gett blinda i Bangladesh synen tillbaka. Förebyggande arbete förhindrar att fler barn blir blinda.

Flickorna som förs

Dagarna innan Kodiammal ska föda barn blir hon allt oroligare. Hon har följt traditionerna och offrat pengar och mat till gudarna för att hennes andra barn ska bli en son.

Kodiammal var 16 år när hon gifte sig och fick sitt första barn, en dotter. Det var en besvikelse, men enligt byns traditioner får den förstfödda flickan leva. Den andra flickan i ordningen måste däremot dö, för då blir nästa barn automatiskt en pojke.

– Att uppfostra en dotter är som att vattna grannens trädgård, säger de gamla i byn.

När en flicka gifter sig på landsbygden i Indien flyttar hon till mannen och hans familj. Hennes föräldrar måste betala bröllopet och dessutom ge mannens familj gåvor som pengar, guld, boskap, husgeråd och fina kläder. Det kallas hemgift och är vanligt trots att det är förbjudet i lag. För en fattig familj ses många döttrar som en förbannelse medan söner hjälper familjen.

En kväll föder Kodiammal hemma på golvet i familjens lilla hus, byggt av lera och halm. Äldre kvinnor från byn hjälper till, men Kodiammal får aldrig se barnet. Någon säger: "Det är en flicka" och försvinner sedan snabbt ut i mörkret med barnet. De gamla kvinnorna vet att det är viktigt att mamman inte får hålla om sitt barn, ens i några minuter, för då kanske hon vägrar släppa taget.

Att döda ett barn

Kodiammals dotter begravs på gården intill husväggen. Hennes man planterar en jasminbuske där. Ingen frågar vad som hänt. De flesta i byn och i byarna runtomkring vet att det finns 14 sätt att döda ett barn. Som att inte ge henne något att äta eller dricka, eller lämna henne ute på natten när det är kallt. Ett av de vanligaste sätten är att pressa några droppar mjölkliknande vätska ur stjälken på en viss giftig blomma. Barnet dör inom en halvtimme.

Varje gång Kodiammal går förbi jasminbusken känner hon ett tryck över bröstet och måste hålla tillbaka tårarna. Hon hatar fattigdomen som tvingat henne att ge upp sitt barn. Som kvinna har hon ingen makt och kan inte protestera. Men det är normalt här i byn, och inget att klaga över, säger hon till sig själv. Många gråter inombords, för nästan alla familjer har begravt minst en flicka under golvet eller på gården.

Oönskade flickor

Efter några månader väntar Kodiammal barn igen. Det borde bli en son eftersom familjen offrade sin andra dotter. Men hon känner många kvinnor som har givit upp sina döttrar och ändå fött en flicka till.

En morgon kommer en grannkvinna på besök. Hon tillhör byns nystartade kvinnogrupp IKKAM, som betyder enighet.

– Snart dags? säger hon och nickar

vann

Annandhi fick leva. Hennes namn betyder lycka.

Kodiammal gick till byns tempel och offrade till gudarna för att få en son.

Barnamord i alla tider

I alla tider, i nästan alla länder och kulturer har oönskade barn dödats vid födseln eller lämnats att dö, på grund av fattigdom och traditioner. Ända in på 1900-talet lämnades till exempel många oönskade spädbarn i Sverige till "barnhem" hos så kallade "änglamakerskor". Där dog de flesta spädbarnen snabbt, genom vanvård eller barnamord.

mot Kodiammals mage. Du minns väl vad vi har kommit överens om?

Sedan kvinnogruppen fick veta att Kodiammal är med barn igen har de hälsat på varje vecka. De besöker alla familjer som väntar barn och redan har en dotter, för då är risken stor att nästa flicka som föds förlorar livet.

– Vi hjälper er om ni får en dotter till, påminner kvinnan. Ni får två getter och träd att plantera. Du och din man får hjälp med utbildning och jobb, bara ni

låter barnet leva även om det är en flicka.

Kodiammal vill gärna tro på kvinnogruppens löften. Hon har själv gått med i kvinnogruppen, och börjat lära sig om sina rättigheter. Men hennes man är tveksam. Hans mamma tjarar varje dag om att familjen inte har råd med en flicka till.

Till och med Kodiammals egen mamma håller med.

– Gör som vi alltid har gjort, säger båda två.

Lycka föds

När Kodiammal till slut ska föda är hennes vänninor där och vakar över henne. De låter inte pappan eller byns äldre kvinnor komma i närheten. Kanske är det tur, för det är en liten skrikande flicka som till slut läggs i Kodiammals famn.

Flickan får namnet Annandhi, som betyder lycka. 🌍

Annandhi firar att en flicka har fötts i byn.

Annandhi fick leva

Annandhi minns inte hur gammal hon var när hennes mamma en dag sa: "Vi tänkte döda dig, men vi lät dig leva". Ungefär samtidigt fick Annandhi veta att hon hade en syster som låg begravd intill husväggen, under jasminbusken.

"Det kunde varit jag", tänker Annandhi. Ibland sätter hon sig och pratar med systemen när ingen är i närheten. Hon vill inte göra sina föräldrar ledsna och få dem att känna sig skyldiga.

– Var inte arg, viskar Annandhi. Pappa ville döda mig också. Han visste inte bättre då.

När Annandhi föddes firades det med fest i byn. Kvinnogruppen i byn gav henne två kokosnötsplantor och två getter. Familjen säljer

getternas mjölk och pengarna har betytt mycket, särskilt sedan Annandhis pappa skadade ryggen och fick svårt att arbeta.

Annandhi blir "mamma"

För några månader sedan fick getterna killingar. Getmamman var gammal och dog under födseln, så Annandhi fick bli deras nya mamma. Hon gav dem mjölk och mycket kärlek. Nu klarar killingarna sig själva, alla utom en, som Annandhi har gett namnet Shri som betyder

helig. Shri är sjuklig och växer inte som hon ska. Hon följer efter Annandhi vart hon än går, till och med när hon ska till skolan.

Mamma och pappa älskar inte Shri på samma sätt som Annandhi gör, men de vill att hon ska överleva. Till skillnad från pojkkillingarna kan ju Shri ge familjen mjölk och ungar längre fram.

– Det är ologiskt, tycker Annandhi. Vuxna vill bara ha söner och dödar sina döttrar. Men med djuren är det tvärtom. Det är djur av kvinnligt kön, som kor, som räknas som värdefulla. Tjurarna slaktas och äts upp. Varför fattar inte folk att en flicka har ett värde – att hon kan ta hand om sin familj lika bra, om inte bättre än en pojke?

Jag hatar den inställningen. Jag tänker gå långt och visa alla att flickor har rätt att leva.

Svårt att sova

Familjens hus har stora hål i väggar och tak som de inte haft råd att laga. När monsunen kommer regnar det in. Allt blir blött och lerväggarna luckras upp. En gång, när Annandhi var nio år, föll en bit av väggen ner på hennes huvud när hon sov. Sedan dess är hon rädd för att huset ska rasa.

Ofta ligger Annandhi vaken länge och funderar över hur familjen ska kunna överleva tills hon och hennes syster tar examen och börjar jobba. En natt, när föräldrarna har bråk om pengarna, får

Annandhi älskar sina getter, som ser henne som extramamma!

Annandhi med pappa, mamma, storasyster och farmor.

hon inte en blund i ögonen. Tårarna rinner i mörkret, men när mamma kommer in låtsas Annandhi sova. Nästa morgon sätter hon sig vid jasmimbusken och viskar:

– Om dom hade låtit dig leva och dödat mig istället, skulle du lida som jag gör nu. Du är i alla fall säker nu. Sedan går hon till skolan och killingen Shri trippar efter.

Ingen skola

Det finns ingen skola i byn. Annandhi och hennes kompisar går några kilometer till skolan i grannbyn. På vägen möter de en grupp män som ropar:

– Kom hit och dansa med oss!

Det händer ofta på vägen till och från skolan att män försöker prata med flickorna. Ibland går de efter och drar i

deras kläder. Annandhis mamma har sagt att hon ska skrika och slå om hon blir överfallen. Det var otänkbart förr. En flicka fick aldrig säga emot en man. Om de blev attackerade var det alltid hennes eget fel. Det var ett av skälen till att flickor inte fick gå i skolan. Föräldrarna vågade inte släppa iväg dem själva.

Det går bra i skolan och på hemvägen är Annandhi gladare. Hon berättar för pappa att hon har fått beröm av sin lärare.

– Du har så mycket talang! säger han. Det är ofattbart att tänka sig att du inte skulle ha funnits hos oss.

Slå mig inte

Varje kväll går Annandhi till kvällsskolan, som drivs av byborna själva. Mammor från kvinnogruppen hjälper till

Annandhi är en av hittills 12 000 flickor som tack vare Rosis kamp räddats till livet i 210 byar i södra Indien. Kan du hitta henne på bilden?

med läxor och ordnar lekar, teater, sång och dans. Både pojkar och flickor får lära sig om sina rättigheter och att döttrar och söner är lika mycket värda. I Annandhis by slog nästan alla män sina fruar förr, ibland ända tills de dog. Ingen straffades för det. Pojkar tog efter sina pappor och behandlade sina systrar och andra flickor illa. Annandhis pappa brukade dricka och slå hennes mam-

ma Kodiammal, men med stöd av kvinnogruppen sa hon ifrån. Hon hotade att lämna pappan om han inte slutade dricka och misshandla henne. Det fungerade!

Bröllop får vänta

Annandhi tänker inte gifta sig förrän hon är minst 25 år. Först ska hon ha utbildning och ett bra jobb.

– Dom kanske försöker gifta bort mig tidigare, men

jag ska kämpa emot, säger hon. Min man ska vara snäll och dela på hushållsarbetet. Och hans familj ska inte få någon hemgift. Min utbildning är min hemgift! Jag ska tjäna egna pengar.

Numera är Annandhis by nästan helt fri från flickmord. I området där hon bor har tusentals flickors liv räddats i hundratals byar sedan deras mammor och pappor har fått stöd och utbildning.

– Nu vet dom att flickor är en gåva, inte ett straff, säger Annandhi.

Shri vaknar inte

En morgon kommer inte killingen Shri skuttande som vanligt när Annandhi kommer ut på gården. Hon har dött under natten och ligger kall och stilla under ett träd. Annandhi kan inte sluta gråta, fastän hon visste att Shri var sjuk. Tårarna rinner i två dagar och hon fortsätter vara ledsen länge efter det. Det känns som om hon har förlorat ännu en syster, eller en bästa vän. Hon sätter sig vid jasminbusken som luktar starkt och gott.

Annandhi, 13

Bäst: Leka med kompisar.

Gå i skolan.

Sämst: När nyfödda flickor dödas.

Ledsen: När mina föräldrar bråkar.

Älskar: Djur, särskilt mina getter.

Vill bli: Advokat och kämpa för rättvisa.

– Jag fick aldrig träffa dig, säger hon till systemen under marken. Om du hade fått leva hade vi kunnat leka tillsammans och stötta varandra. Om någon inte vill ha sin dotter i framtiden ska jag ta hand om henne som om hon var min egen. 🌍

I kvällsskolan får flickor och pojkar livskunskap och lär sig om sina rättigheter och allas lika värde. De får också läxhjälp och leker, dansar och spelar teater.

Annandhis garderob

Skoluniform

Festfin

"Gult gör mig glad!"

Lek och hushållsarbete

Kunskapsteater mot flickmord

Annandhi och hennes kompisar vill stoppa flickmord och barnäktenskap. De har övat in en pjäs som de spelar i andra byar, om en familj som tänker döda sin andra dotter när hon föds. Den förstfödda flickan i familjen gråter och säger:

– Om ni hade dödat mig skulle jag inte finnas.

– Vi har inte råd med en flicka till, säger pappan.

– Det finns hjälp att få. Låt henne leva.

Senare säger pappan till sin dotter.

– Tack vare dig vet jag att det finns hjälp och stöd. Jag lovar att vi ska ta hand om barnet.

Efter pjäsen tackar de för applåderna!

Kampen för flickorna

För över 25 år sedan startade Rosi Gollmann och hennes indiska partnerorganisationer kampanjen "Ingen flicka är oönskad". På den tiden pratade nästan ingen – varken politiker, medier eller polisen – öppet om att det bara gick en flicka på tre pojkar i många delar av Indien. Flickor dödades vid födseln eller dog senare av undernäring och vanvård. Många gjorde också abort om de fick veta att barnet i magen var en flicka. När det avslöjades att en del sjukhus hade aborterat 100 pojkfoster men 7 000 flickfoster förbjöds läkare att avslöja barnets kön i förväg. Rosi och hennes partners satsade på att utbilda och stärka flickor och mammor. Tillsammans har de nått resultat i 210 byar som idag är nästan helt fria från flickmord och barnäktenskap.

- Över 12 000 flickor har räddats till livet.
- 98 procent av flickorna går i skolan.
- 5 420 flickor har fått yrkesutbildning och jobb.
- 7 500 kvinnor har startat företag med hjälp av lån från bykvinnornas självhjälpgrupper. Många mammor försörjer familjen på att tillverka och sälja t ex hantverk, kläder eller bindor. Först blev männen arga för att kvinnorna tjänade mer pengar än dem, men nu är de glada över att alla har fått det bättre.

Fira flickorna!

Annandhis faster har fått en dotter och hela byn ordnar en välkomstfest för henne. Det var bybornas egen idé att ordna fester för nyfödda flickor, för att visa alla att det är något att fira.

Sonia, 12, bär på en av två kokosnötsplantor som ges till varje nyfödd flicka. Efter tre år bär de frukt som kan säljas och ge extra inkomster.

Byns kvinnor och flickor vandrar genom byn med musik och sång, mot den nyfödda flickans hem.

Den lilla flickan får presenter, en ny klänning, mat och smycken. Och svarta prickar i ansiktet som ska skydda mot onda andar!

Varje familj får två getter som ger mjölk och killingar.

Surya vill vara förebild

Surya, 14, har en favoritsång om en mamma som sjunger till sitt ofödda barn.

– Pappan vill döda dottern, men mamman sjunger: "Mitt vackra barn, dina ögon glittrar som en stormlampa. Jag ska kämpa för ditt liv." Min mamma såg till att jag fick leva.

Surya ska bli lärare och hjälpa flickor som hoppar av skolan att börja igen.

– Min mamma var bara 14 när hon gifte sig och fick aldrig ens börja skolan. Jag ser upp till min rektor. Hon behandlar alla lika. Jag vill också vara en förebild och visa att flickor är värdefulla. Jag blir arg när barn diskrimineras. Vi är ju landets framtid!

Pavitra vill bli polis

– Jag vill bli polis och straffa männen som slåss och skadar andra, säger Pavitra, 11, en av Annandhis bästa kompisar i byn.

– Jag blir arg och ledsen när jag tänker på mina två systrar som kom före mig. Dom fick inte leva bara för att dom var flickor. När mina föräldrar fick mer kunskap förstod dom att det var fel och jag fick leva. Nu ser jag upp till min mamma. Hon kämpar för våra rättigheter i kvinnogruppen och är lärare på kvällsskolan.

Pavitra älskar att dansa.

– Jag, Annandhi och dom andra räddade flickorna uppträder tillsammans för att sprida glädje och kunskap om flickors rättigheter. Jag gillar att dansa till både ny och traditionell musik.

Välkommen och lycka till!

Flickor i Annandhis by gör en rangoli. Det är en lycko- och välkomstsymbol som "målas" med sand i olika färger. Ofta syns såna målningar under festhögtider i Indien. Rangoli betyder "rad av färger". Gör så här:

1. Gör i ordning fin sand i olika färger. (Om det är blåsigt dag kan du använda färgade kriter på asfalt istället.)
2. Börja med att rita upp konturerna av din rangoli med en pinne i sanden och fyll sedan konturerna med vitt pulver.
3. Fyll i med sand i olika färger. Klart!

Thanga älskar att spela cricket. Han slår även ett slag för flickors lika rättigheter.

Venketesh kan inte tänka sig ett liv utan sin syster, som skulle dödas, men räddades.

Ett slag för flickor

– Förr behandlades flickor nästan som slavar i vår by, men det är på väg att förändras, säger ledaren för byns cricketlag, Thanga, 14.

På kvällsskolan har vi lärt oss om flickors rättigheter. Jag har två systrar som måste göra allt hemma. Mina föräldrar behandlar oss olika och det tycker jag är orättvist. De skriker åt mina systrar men till mig säger dom bara: "Gå och vila eller lek!" Mina systrar blir ledsna, så jag hjälper till ändå. Jag brukar tvätta kläder och skala lök. Det svider i ögonen så tårarna rinner!

När Thanga får barn tänker han behandla söner och döttrar lika.

– Dom ska få gå i skolan och slippa jobba hårt. Jag kommer aldrig att tillåta att någon ger min dotter giftmjölk. Hon ska bara få dricka vanlig mjölk och växa sig stark.

Thanga vill bli ingenjör och bygga bättre hus till fattiga människor.

– Husen vi har nu är dåliga och rasar sönder. Det är farligt och gör mig arg.

Systemen räddades

– Min syster skulle dödas när hon föddes, men hon räddades till livet, säger kompisens Venketesh, 15 år. Våra föräldrar har berättat för oss att de var okunniga. Nu vet dom bättre. Jag kan inte tänka mig livet utan min syster. Hon och min mamma är ju en del av mig! 🌐

Paul vill skipa rättvisa

– Jag vill bli polis och se till att brottsligheten minskar. Ingen ska döda eller skada någon annan. Jag blir ledsen när jag tänker på att det finns män som har slagit ihjäl sina fruar, och familjer som har dödat nyfödda flickor. Det måste få ett slut.

I kvällsskolan lär vi oss att alla har rätt att behandlas lika, vi ser inte ner på flickor.

Paul har tre bröder, men inga systrar.

– Jag tänker ofta på mina systrar som dog. Jag undrar hur dom skulle se ut nu och vad vi skulle ha lekt tillsammans.

Swati rymde

Saritha är nio år när storsyster Swati gifts bort av sina föräldrar. Swati är bara 15 år, men ser äldre ut i nya kläder och skramlande guldarmband. Mannen hon gifter sig med är nästan dubbelt så gammal.

Bröllopet håller på i flera dagar och det är brudens familj som betalar för det. Dessutom kräver mannen hemgift i form av pengar, husgeråd och guld. Efter bröllopet flyttar Swati hem till mannens familj i en annan by.

Nu får Saritha och hennes andra syster, Narthi, ofta gå hungriga. Deras föräldrar lånar pengar för att ha råd att gifta bort sin äldsta dotter. Nästan alla pengar går till att betala av på lånet. Swati kommer aldrig och hälsar på och hon har inte varit i skolan en enda gång sedan bröllopet, fastän mannens familj lovade att hon skulle få fortsätta studera.

Swati kommer hem

Till slut dyker Swati upp hemma. Hon gråter och ser trött och mager ut.

– Dom slår mig hela tiden, säger hon. Jag får jobba som en slav och får inte gå till skolan.

– Det är mitt fel, säger mamman och gråter också. Jag gifte bort dig för tidigt.

Men systrarnas pappa skickar tillbaka Swati till mannen.

– Annars blir det skandal! säger han oroligt.

När Swati får sitt första barn, är det en flicka. Hennes man blir arg och kräver mer pengar.

– Ni betalade för lite för en dålig hustru som bara föder flickor, säger han. Jag vill ha en son!

Swatis föräldrar har inga pengar kvar och två döttrar till att gifta bort. Mamman har själv fött fem flickor, men

inga söner. Två av flickorna dödades vid födseln och är begravda under familjens golv.

Swati rymmer

Efter tre år rymmer Swati hem och vägrar återvända.

– De torterar mig varje dag. Om mitt nästa barn också är en flicka kommer de att döda henne.

Mamman, som har gått med i byns kvinnogrupp, säger.

– Du behöver inte gå tillbaka. Vi har lärt oss att det finns en lag mot barnäktenskap och hemgift. Om din man kommer hit och bråkar kallar vi på polis.

Swati får hjälp av sin mamma och kvinnogruppen att

börja en utbildning till sömmerska.

– Gift er inte för tidigt, gå klart skolan först, säger Swati varje dag till sina systrar.

– Jag tänker inte gifta mig, säger Narthi, 15. Jag ska bli sjuksköterska, tjäna pengar och ta hand om vår familj.

– Om dom försöker gifta bort mig innan jag är vuxen går jag till polisen, säger Saritha

Pappa ändrar sig

Systrarnas pappa och andra män i byn får utbildning och hjälp att hitta bättre jobb. Han ber Swati om förlåtelse.

– Jag var okunnig och du fick lida. Jag tänker inte göra samma sak mot mina andra barn.

Swati tvingades gifta sig med en dubbelt så gammal man när hon var 15 år. Efter tre år rymde hon från mannen och går här tillsammans med sin mamma och två systrar. Med hjälp av byns kvinnogrupp, som fått stöd av Rosi och Andheri Hilfe, har flickors och kvinnors rättigheter stärkts i byn.

Livet på gatan

Sangheeta bor med sin familj på gatan i storstaden Chennai. Hon och hennes familj vaknar, äter, jobbar, leker och somnar under bar himmel.

Sangheeta har bott hela sitt liv på samma gatustump. Hennes mamma är också född här, för nära 40 år sedan.

– Jag tänker bli den första i min familj som skaffar högre utbildning och ett bra jobb så att vi kan flytta in i ett riktigt hus, säger Sangheeta. Mina äldre syskon började jobba när pappa försvann, men dom får bara ihop 25 kronor om dagen tillsammans. Det räcker knappt till mat. Politiker i Indien gör ingenting för att hjälpa oss, så vi måste hjälpa oss själva.

Livet på gatan är smutsigt och svårt. Barnen sover där rättor och kackerlackor letar mat i stora skräphögar. Men det allra jobbigaste är när

män i området dricker och blir fulla.

– Dom skriker, slåss och förstör. Om nån har lagat mat för en gångs skull sparkar dom omkull grytan.

Sangheeta och hennes familj får hjälp av Rosi Gollman och en indisk organisation med skolavgifter och mat. Sangheeta har fått träning i allt från livskunskap till fotboll.

– Jag vill bli lika bra som Messi på fotboll och spela för Indiens landslag. Men studierna är viktigare. Jag får bra betyg, särskilt i naturvetenskap. Men ingen i skolan vet att jag bor på gatan. Då skulle dom sluta prata med mig, för dom ser ner på fattiga människor.

6.00 Vakna

– Ibland är jag väldigt trött på morgonen, säger Sangheeta. Värst är när fulla gubbar kommer på natten och lägger sig bredvid oss. Vi skriker på hjälp så att våra föräldrar hjälper oss, men det är svårt att sova sen.

6.30 Morgontoalett

Sonia, 10, borstar tänderna med tandkräm på ett finger.

Pojkar och män tvättar sig vid en pump i området, men flickorna får inte klä av sig när folk kan se dem. Därför måste de betala för att använda toaletterna på tågstationen i närheten.

Gatufamiljer i generationer

Minst 40 000 familjer med 75 000 barn bor på gatan i Chennai. Många barn skadas eller dör i trafikolyckor. Andra, särskilt flickor, blir våldtagna. En del kidnappas och utnyttjas till tungt arbete eller som sexslavar. Sjukdomar som skabb, tyfus, dysenteri och kolera, tuberkulos och hiv/aids är vanligt. Rosi Gollman stöttar gatufamiljerna med hjälp till självhjälp.

I december 2015 drabbades Chennai av de värsta översvämningarna på hundra år och hundratals människor dog. I Sangheetas område steg vattnet med 1,5 meter och familjerna fick fly för sina liv.

En mamma luskommar sin dotter innan hon går till skolan.

7.30 Skoldags

– Jag har två skoluniformer, så att vi hinner tvätta och torka den ena varje dag, säger Sonia. När det regnar är det svårt, om både uniformerna blir dyblöta. Ibland kan jag inte gå till skolan därför. Jag vågar aldrig ta hem klasskamrater, för dom vet inte var jag bor.

8.00 Jobbdags

Många äldre pojkar har tvingats sluta skolan och jobbar med att till exempel köra ut vatten till företag och hushåll i området.

15.00 Läxor

Sanju, 12, hjälper sina yngre kompisar med läxorna.

– Jag vill bli lärare och hjälpa alla barn på gatan att klara skolan bättre.

14.30 Gatan som lekstuga

Hoppa hage är en av många populära lekar på gatan. Men det gäller att hinna undan när det kommer bilar och motorcyklar i hög fart. Många barn skadas och en del dödas i trafikolyckor varje år.

16.00 Hungrig

Nästan alla pengar går åt till att köpa mat.

– Vi har ingenstans att förvara sånt som ris, mjöl eller olja, för råttorna äter upp allt. Därför kan vi inte laga egen mat, förklarar Sangheeta.

16.15 Skydda maten!

Varje gång det kommer en vindpust lyfter barnen upp sina tallrikar i luften för att skydda maten mot damm och smuts.

16.30 Träning

Sangheeta lär ut fotboll till de yngre barnen i sitt kvarter.

Sangheeta och fotbollskompisarna ställer upp på en lagbild. Sangheetas farmor är inte med i laget, hon ligger bara och vilar sig!

17.30 Barnmöte

I egna barnparlament lär sig gatubarnen om sina rättigheter och kämpar tillsammans för att dessa ska respekteras.

Värdesaker och skolböcker förvaras i lådor med hänglås.

19.00 Kvällsprat

Trottoarfamiljernas ledare samlar barnen. Hon ger dem lite kvällsmat och frågar hur det är i skolan, och om de har några andra svårigheter. Sen är det dags att sova.

20.30 Nattgodis

Sangheeta bjuder sin lillasyster på isglass innan det är dags att sova. – Just nu är det OK men under regnperioden måste vi sitta upp under utskjutande tak, Det är svårt att sova sittande, men man vänjer sig.

Barn som Shalina, som inte kan bo kvar med sin familj på gatan, får skydd på barncentret Karunalaya, som samarbetar med Rosi och Andheri-Hilfe sedan 15 år tillbaka. Barnen får utbildning, stöd och kärlek. Dessutom får de spela fotboll!

Räddad från gatan

Shalina mamma tänkte sälja henne till en granne. Då fick hon skydd på barncentret Karunalaya. Nu går hon i skolan och älskar att spela fotboll!

Jag växte upp på trottoaren med min familj. Mina föräldrar jobbade hela dagarna som skräpsamlare. Pappa brukade lova mamma: Nu går jag och köper mat. Sen kom han inte hem på många timmar, och när han gjorde det var han full. Alla pengarna hade gått till sprit. Många gånger fick jag och min lillebror ingen mat, bara vatten att dricka.

En gång hittade mamma mycket pengar när hon letade skräp. Hon ville inte att pappa skulle ta dom, så hon bad en granne, en äldre kille, att förvara dom på ett säkert ställe. Men istället gjorde han slut på alla pengar och sa till mamma: 'Ge mig din dotter, så kanske jag betalar'. Mamma var så desperat att hon gick med på det. Då rymde jag och fick skydd här på barncentret. Efter en månad fick mamma reda på var jag fanns och hälsade på. Hon sa:

'Förlåt mig. Stanna här och gå i skolan.'

Vill bli gratis-läkare

Jag hade aldrig gått i skolan, så först fick jag lära mig läsa och skriva. Nu går jag i nionde klass och klarar mig bra. Jag tycker om att kunna läsa tidningen och få veta vad som händer i världen. Ibland blir jag arg, särskilt när jag läser om flickor som blir slagna och våldtagna. En flicka blev till och med attackerad av poliser, dom som skulle skydda henne! Flickor och pojkar borde samarbeta och hjälpa varandra istället.

Min dröm är att bli läkare och hjälpa fattiga människor utan att ta betalt. När jag bodde på gatan och blev sjuk var det aldrig tal om att gå till doktorn, jag bara låg där. Många dör för att de inte har pengar till medicin. Det tänker jag ändra på!"

VM för gatubarn

2014 spelades fotbolls-VM för gatubarn i Brasilien och ett lag från Karunalaya fick representera Indien! Gopinath berättar: "Jag fick flyga för första gången. I början var jag supernervös men alla välkomnade oss och såg oss som människor, inte som mindre värda, som här i Indien. Jag fick nya vänner för livet och vi fick 'Fair Play-trofén' för att vi spelade schysstast."

Moses är inget straff

En läkare sa att Moses aldrig skulle kunna klara sig själv. Nu utbildar han sig för att jobba på restaurang och trivs med livet.

När Moses familj upptäckte att han var annorlunda blev de rädda för att grannarna skulle prata illa om dem. En del tror att barn som föds med till exempel en hörselskada, eller hjärnskada, är ett straff från Gud och att föräldrarna måste ha gjort något hemskt.

Moses föddes med en hjärnskada som gjorde att han inte utvecklades lika snabbt som andra barn. När han inte hängde med i skolan fick han stryk av läraren. Äldre pojkar retade och slog honom. Moses blev rädd och slutade gå ut. Hans mamma tog honom till en läkare, som bara sa: ”Er son är en idiot, han kommer aldrig att kunna klara sig själv”.

Moses får hjälp

En dag, när Moses var tolv år, kom Rosis medarbetare till byn. De frågade om det fanns några barn med funktionshinder.

– Vi har inga galna barn här! sa byborna och försökte jaga bort dem. Men Moses mamma ville ha stöd. Han

började på en specialskola, en timmes bussresa från byn. Varje dag åkte han med sin mamma till skolan och utvecklades snabbt med hjälp av speciallärarna. Moses mamma fick också lära sig hur hon kunde stötta sin son.

Ingen retas nu

Efter två år på specialskolan vågar Moses numera åka själv med bussen. Han har gått ut åttonde klass och lär sig nu restaurangyrket. Han sköter redan centrets café, gör te, serverar och tar betalt.

– Förut var jag rädd för allt och hatade mitt liv, säger Moses. Nu är jag lugn och glad. Ingen retar mig längre i byn. Många ser upp till mig nu! 🌍

De gömda barnen

En del föräldrar gömmer sina barn om de har funktionsvariationer, på grund av fördomar. Många växer upp i mörka rum, en del blir till och med fastbundna eller kedjade. Indien har hårda lagar om att barn med funktionsvariationer har samma rättigheter som andra barn, och ska få det stöd de behöver. Men fattiga familjer vet sällan om att de har rätt till hjälp. Därför samarbetar Rosi med indiska organisationer som hjälper barnen och sprider kunskap om deras rättigheter.

Alagumani fick ett språk

– Jag föddes döv, berättar Alagumani, 14, som bor och studerar på en internatskola för funktionshindrade barn, som får stöd av Rosi och Andheri-Hilfe. Jag fick inte gå i skolan och hade inga ordentliga kläder. Mina syskon lätsades inte om att jag fanns. Det kändes som att leva i ett fängelse. Jag brukade bli så arg för att ingen brydde sig om mig, att jag slog mamma. Då slog hon tillbaka. Till slut fick jag komma hit och lära mig teckenspråk. För första gången kunde jag göra mig förstådd och förstå andra! Det gjorde mig lycklig. Nu går jag i skolan och får bra betyg. Mamma har lärt sig teckenspråk så att vi äntligen kan lära känna varandra!

Balachandran och de andra barnen i byn får läxhjälp, leka och livskunskap på byns kvällsskola.

När Rosi besökte Balachandran och hans familj, uppmuntrade hon honom att skaffa utbildning – nyckeln till en bättre framtid.

Barnarbetarnas barn studerar

När ett stenblock rasade och krossade Balachandrans pappas ben lånade familjen pengar till en operation. Men när pappans chef upptäckte att han ändå inte kunde arbeta lika snabbt som förr fick han sparken från stenbrottet, där han jobbat sedan han var barn.

– **S**en dess är vi nog den fattigaste familjen i byn, säger Balachandran. Vi måste betala av på lånet och har inte råd med ett riktigt hus.

För tjugo år sedan jobbade alla i Balachandrans by i stenbrottet, men nu har det stängts.

– Hålen blev för djupa och farliga. Företaget bara flyttade härifrån utan att sätta upp några stängsel. Ibland ramlar barn ner där och dör, berättar Balachandran.

Pappa har ont

Balachandrans pappa måste resa långt bort för att hitta jobb och kommer bara hem några gånger per år. Det är lika bra tycker mamma och säger:

– Han dricker för mycket, för att döva smärtan i sitt ben. Då blir han full och slår mig. Om det inte vore för er

barn skulle jag inte vilja leva längre.

När stenbrottet var igång öppnade politikerna spritbutiker i byn och tjänade pengar på att arbetarna köpte sprit för lönen. Stenbrottet har stängts, men spritbutikerna finns kvar.

– En gång föll jag på knä och sa: "Snälla pappa, sluta dricka", säger storasyster. Han grät och sa förlåt, men att han inte kunde sluta.

Barnarbetet bort

Alla föräldrar i byn har varit barnarbetare, även många av barnen, men nu är det slut på det.

Ett tag jobbade Balachandran på ett bageri efter skolan, men det var farligt, med brännheta ugnar och plåtar. Då fick familjen hjälp av Rosi och hennes medarbetare med pengar till skolavgifter och yrkesutbild-

ning för mamma. Nu satsar Balachandran och hans syster på skolan så att de kan få bra jobb.

– Jag vill arbeta som polis och skydda fattiga människor. Jag tänker bli en rättvis polis som inte tar mutor och jag tänker se till att spritbutikerna stängs. 🌐

Balachandran och hans mamma.

Från barnarbete till utbildning

Förut arbetade barn i byn upp till 15 timmar om dagen från sex års ålder. Ingen gick i skolan. Många skadades svårt av stenras. En del blev blinda av att få stenflisor i ögonen. Rosi och en indisk partnerorganisation befriade barnarbetarna och stöttade dem med skolavgifter och extra undervisning. Idag går många av de tidigare barnarbetarna på högskola och ska bli ingenjörer, socialarbetare och sjuksköterskor.

Barnens hemlighet

Kalieshwari, 14, delar en hemlighet med andra barn från staden Madurai. De träffas en gång i veckan för att prata om hur det är att leva med hiv/aids. Barn som avslöjar sin hemlighet blir utfrysta av kompisar och lärare.

Jag tycker om att träffa andra barn som har det som jag, säger Kalieshwari. Jag berättar aldrig för någon utomstående. Dom bara tänker: "Hon kanske smittar". Sen slutar dom vara med mig. Det gör mig arg.

En av Kalieshwaris kompisar, Tharani, 11, smittades av hiv i sin mammas mage, men hennes lillebror föddes frisk för att mamman fick medicin medan hon var gravid.

– Jag tar massor av piller, berättar Tharani. Ibland blir jag så trött att jag somnar i skolan. Men jag vågar inte berätta varför.

Förlorade jobbet

Kalieshwaris pappa smittade hennes mamma.

– Mamma var lärare. När hon berättade om sin sjukdom fick hon sparken, berättar

Kalieshwari. Vi hade inga pengar till mat eller medicin. När pappa dog fick jag ta hand om mamma. Jag var rädd att hon skulle dö och lämna mig ensam kvar. Till sist fick vi hjälp av Rosi Gollmann och hennes volontärer. Dom gav mig pengar till skolavgifter. Mamma fick medicin som gjorde henne mycket bättre.

Kalieshwaris mamma arbetar nu som volontär för en organisation som med stöd från Rosi kämpar för hiv/aids-sjukas rättigheter.

– Mamma lär ut fakta om hiv/aids för att hjälpa dom som är sjuka och för att motverka fördomar. På jobbet träffade hon en annan lärare som fått sparken för att han var hivsmittad. Dom blev kära och gifte sig! Jag är stolt över att dom försöker få folk att förstå att alla ska behandlas lika.

Flyttar ofta

Kalieshwaris familj har tvingats flytta sju gånger på åtta år.

Kalieshwari och Tharani stöttar varandra.

Kalieshwari har tvingats flytta sju gånger på åtta år för att hennes föräldrar är hivsmittade.

– Det värsta är att byta skola. En gång försökte jag vägra. Min bästa vän grät och bad mig stanna. Men det var omöjligt.

Kalieshwari är själv med och kämpar mot fördomar.

– Vi barn spelar upp en pjäs på skolor och sjukhus. Många

är rädda för oss. Dom tror att hiv smittar om man dricker ur samma glas eller delar skolbänk! Vi förklarar att det bara smittar genom blod. När folk får kunskap behandlar de oss som alla andra, och det är allt jag vill. 🌍

VAD ÄR HIV/AIDS?

Hiv är en virusjukdom som bryter ned immunförsvaret. En person med hiv kan leva ett långt, bra liv, men utan behandling blir immunförsvaret till slut så svagt att kroppen inte kan skydda sig mot sjukdomar som annars går att bota. Detta sista steg, när personen ofta dör av till exempel lunginflammation, kallas *aids*.

Rosa palats till mamma

Fattiga människor kan få gratis medicin mot hiv/aids i Indien, men de flesta vet inte om det. "Min mamma uppmuntrades att söka hjälp på sjukhuset av Rosi. Därför föddes jag frisk, säger Mahalakshmi.

– Ingen vill hyra ut till oss för att mamma har aids, förklarar hon. Jag drömmer om ett eget hus, ett rosa palats med två våningar, kylskåp, mjuka sängar, tvättmaskin, swimmingpool och glasfönster. Dit ska jag bjuda alla som ingen vill ha och ta hand om dom. Min mamma ska bara vila, som en drottning!